

ПОЗІР... СПОЧИНЬ

Нам прислали тепер минулорічні три числа газетки «ПОЗІР... СПОЧИНЬ» із табору «Лісова Школа». Редактором цих видань був Адріян Бриттан, з Нью-Йорку, а йому допомагали Ярема Шулякевич, з Вінніпегу, Роман Дикун з Торонта, Юрій Янчишин з Дітройту, Орест Мороз з Нью-Йорку, Андрій Дубчак і Мирон Стахів із Чикаго та Євген Канцяра з Гамільтоном.

Числа цих газеток мали від 5 до 10 сторінок друку (циклостилем Дітто). Подаємо тут дещо із творчості таборовиків «Лісової Школи».

Лариса

МУТАНТ, ЯКИЙ ІЗЖЕР ГАНТЕР

28-го червня 1967-го року о год. 8:17 вечора наш шановний інструктор наглої (негайної) чи то першої допомоги майже врятував своє власне життя від страшної небезпеки. Друг Татарський саме був у шопі, коли враз почув такий скрегіт біля дверей, неначе б це був якийсь великий жучок. Ну, пластун є хоробрий і також трішки цікавий, тому згаданий друг відчинив двері, зиркнув надвір і там побачив таке, що цього ніколи не забуде на ціле своє життя.

Там була величезна комаха, чи точніше, комар зі страшними баньковатими очима; тому комареві пінилось із рота і кров капала із зубів на землю. Наш інструктор пізніше пригадав, що цей велетенський комар мав під шиєю ще величезний шлунок, де правдоподібно був склад крові, яку він виссав. Друг Татарський, очевидно, є одним із жвавіших інструкторів тут на «Лісовій Школі», і він дуже швидко та спритно зачинив двері та сховався за таборовою аптекою. Пізніше того вечора хоробрі інструктори дослідили правду в цій справі.

А було це так. Минулого року (1966) на «Лісовій Школі» при кінці таорової площі яма на відпадці не була закопана. Під час осені зграї комарів наїдалися тими рештками їжі. Очевидно, що більшість із них погинула, але ті, що ще жили, були такі змінені, що їхні тіла побільшилися так, що вони стали не комариками, але 10-стоповими комарищами. Інструктори їх назвали «мутанти», це означає, що ці комарі змінились на гірше.

Ці мутанти-комарі («мутантус максімус») мають загальний вигляд нормальних комарів, але як згадано, є набагато разів більші і мають ще такі додаткові дві характеристики: 1) сильні, шпичасті зуби і 2) шлунок, який побільшується на 10 разів, коли комар нап'ється крові.

Коли мутант когось вкусить (дивись рисунок), тоді ця особа перебирає характеристики цього мутанта (дивись другий рисунок). Мутанти люблять жити там, де викидається сміття, і також там, де можна напитися багато крові інструкторів. На це мутанти мають два передні зуби. Та мутантів можна сполохати і збентежити будь-яким наглим і голосним звуком. Ось можна крикнути «позір» або дмухнути через таку дудочку, яку друг Татарський привіз...

Часами по вечорах таборовики чули, як хтось гарячково кричав. Це інструктори відганяли мутантів...

Учора один з тих мутантів пожер усіх людей у місті Гантер, але він прилетів до нашого табору, бо — кров інструкторів є найсолодша на світі.

Між іншим, наші інструктори довідались, що ще одна зміна чи мутація сталась у Гантері, де була «Лісова Школа». Великі, дорослі ведмеді, які їли із вищезгаданої незакопаної ями на відпадці, змаліли на таку саму міру, як малі комахи!

Тож, коли побачите малу комаху, яка реве немов ведмідь — то пам'ятайте — це може бути мутант («мутантус мінімус»).

Адріян Бриттан

(з газетки «Лісової Школи»
«ПОЗІР... СПОЧИНЬ» 1967 р.)

ЗАСИПЛЯЮ?

Я бачу — ніщо.
Чую — ніщо.
Бажаю — нічого.
Засипляю.
Маю сон.
У сні бачу — ніщо.
Чую — ніщо.
Бажаю — нічого.
І ще раз засипляю.
І все повторяється.
Я буджусь.
І буджусь іще раз.
І не збудився.

Орест Мороз

**

Сиджу і чекаю.
Не знаю, чому я чекаю.
Ніхто мені не сказав.
Я думаю, що і не скажуть.
Безпотрібно я чекаю.

Чому я маю чекати?
Я перестану чекати!
Я був нервовим, коли я чекав.
Я поклався.
Спершу я сидячи чекав.
Тепер я тільки сиджу.

Орест Мороз

ЩЕ ДОСІ МЕНІ СНИТЬСЯ „ЛІСОВА ШКОЛА“ ...

У чарівній околиці Гантерських гір Кетскіл, недалеко Нью-Йорку, відбувся від 23 червня до 7 липня ц. р. вишкільний табір «Лісова Школа». Тридцять учасників із США та Канади вибралися, не без страху, на цю модерну «пластову січ», що її залюбки називають «кузнею характерів».

Нас гостинно зустріла широка кам'яниста річка, яку треба було перебрести босоніж, щоб дістатися до місця, призначеного на табір. Під час переходу хтось підсвистував бурлацьку «... а Міссісіпі по кістки...».

На другому боці річки була протоптана стежка, мабуть минулорічними учасниками табору. Вона попроварила нас далі на невеличку поляну. Хтось показав нам трохи більшу поляну на горі під ліском, де мав відбуватися табір. Маршуємо туди і знаходимо високу траву, а в ній мільйони кватирантів-комарів. Сяк-чи-так, але відразу ставимо наш вишкільний табір.

Неначе з-під землі появились конечні таборів інституції: кухня, лятрина, умивалька тощо. За день-два збудували ми на «Лісовій Школі» мости, брами, як також наладнали бездротову комунікацію при допомозі «пушки-говорушки» (вокі-токі).

Услід за ним пішли цікаві гутірки з різних ділянок, потрібних при пластуванні таких як от: перша допомога, анатомія, психологія, зв'язок і комунікація, самозарадність, стріляння тощо.

Табором управляли по-демократичному. Кожного дня інший гурток перебирав усі таборів функції, почавши від бунчужного аж до інтенданта.

Коли сонце лягло вже «спати», тоді йому на зміну з'являвся вогонь таборів ватри. Лунали горами бадьорі слова гімну «Лісової Школи»:

Це школа, школа лісова,
А в ній ми лісові студенти,
Вона всім школам голова,
На всі краї і континенти...

**
**

Уже давно погас вогонь чарівної ватри, уже розбрилися «у свояси» лісово-шкільні курсанти, але вслід за мною безнастанно маршує постать заступника коменданта табору, пл. сен. Петра Содоля. Його батьківська опіка та в'єтнамські подвиги, здається, зачарували нас усіх раз назавжди.

Таборів атмосфера була дуже приязною, а всім провідникам «Лісової Школи» належить наша щира подяка. Там ми бодай коротко пожили правдивим таборів життям і вчилися служити вірно Вишій Ідеї.

Я ще повернуся до тебе, «Лісова Школо!»

Пл. розв. Борис Сірський
Ватерлоу, Онт., Канада.

